

Redactor: Amalia Dragne

Ilustrațiile și coperta: Mănăstirea Stavropoleos

Traducerea a fost făcută după originalul în limba rusă: Sostavitel Boris Ganago, *Svecea v okne. Raskazî dlea detei*, Minsk.

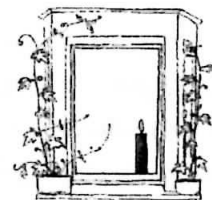
© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GANAGO, BORIS

Lumină la fereastră: povestiri creștine pentru copii /
trad. din lb. rusă. de Ana Florea. – București:
Editura Sophia; Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2010
ISBN 978-973-136-229-8
ISBN 978-606-529-116-4

I. Florea, Ana (trad.)

821.161.1-93-97=135.1

Răstignirea din dragoste

Ploaia bate în geam. Afară este frig, umed și întuneric. Înăuntru însă este curat și cald. O lampă aprinsă, așezată pe o măsuță rotundă din apropierea unei canapele confortabile luminează camera liniștită. O cruce mare înfățișând răstignirea¹ Mântuitorului, așezată pe un perete, în colț, e vegheată de flăcăriua unei candelă. Lumina ei gingașă și nevinovată se revarsă cu blândețe pe chipul Domnului nostru Iisus Hristos, lăsând să se vadă fața plină de expresivitate a Celui răstignit.

¹ Răstignirea este crucea pe care este pictat chipul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pironit în cuie de ambele mâini și de picioare.

– Mamă! spuse dintr-odată băiețelul cu părul buclat, în vârstă de șase anișori, adresându-se mamei sale, care ședea lângă el pe canapea, împletind un fular lung și gros. Mamă! Nu-i așa că acolo pe cruce este Hristos Cel răstignit?!

– Da, Hristos! răspuse mama, privind într-acolo și făcându-și semnul crucii.

– Dar... de ce este răstignit?! Mămico, ce înseamnă răstignit?

– Răstignit înseamnă pironit în cuie.

– Cum adică pironit?

– Așa, spuse mama, lăsând la o parte ghemul de lână și fularul pe care îl tricota. Și, luându-l pe băiețel de mână, îl așeză pe genunchii ei și începu să-i povestească:

– Domnul nostru Iisus Hristos a fost întins pe cruce, cu brațele desfăcute. Oamenii răi și nemiloși I-au bătut în palme cuie mari și groase cu ciocanul, străpungând sfintele Sale mâini și fixându-le pe lemn! Apoi au întins și sfintele Sale picioare, așezându-le unul peste altul și, bătându-le de asemenea cu un cui gros, le-au străpuns și le-au pironit bine pe lemn. După aceea, Crucea a fost ridicată și înfiptă în pământ, iar Iisus Hristos, Domnul nostru, a stat atârnat așa o zi întreagă, până ce Și-a dat sufletul în mâinile Tatălui Său din Ceruri și Dumnezeuul nostru, pe Care Îl pomenim cu toții în rugăciunea „Tatăl Nostru”.

Ascultând cu răsuflarea tăiată istorisirea mamei, copilul deveni palid și deschise gurița. Imaginația nevinovată din căpșorul său conținea îndată în culori vii coșmarul condamnării cumplite, nemiloase și însângerate.

– Mămico! Păi... pe Hristos L-a durut foarte tare, nu-i așa?, întrebă băiețelul îngrozit, încercând parcă să nu se încreadă cu toată inimioara sa în cele auzite... Cumplit de tare... dacă atâta sânge a curs din El!

– Da!... Foarte, foarte tare!...

– Dar... de ce a fost răstignit? Oare Hristos a fost rău?

– Nu, nu, copilașul meu! Hristos este foarte bun! Este cel mai bun dintre toți oamenii care au fost, care sunt și care vor mai fi pe acest pământ, pentru că El a fost nu doar om ca noi, ci a fost și este în primul rând Dumnezeu.

– Dar... de ce L-au omorât atât de crunt?

– Pentru că El le dorea și le făcea tuturor doar bine! Domnul nostru Iisus Hristos le povestea oamenilor că Tatăl Său din ceruri este bun și de aceea L-a trimis pe El, Fiul Său, aici, pe pământ, pentru ca toți să afle cât de bun este Cel ce L-a trimis pe Fiul Său, Unicul Său Fiu, pentru noi!... Zi de zi, cât timp a viețuit pe pământ, Iisus Hristos a înfăptuit doar lucruri bune și, de obicei, mulțimile de oameni Îl urmau și mergeau mereu după El. Însă cei

răi din popor Îl urau, pentru că Hristos descoperea în fața lumii fățărnicia lor, arătând că sunt mincinoși și vicleni. Și iată că, doar din acest motiv, fariseii și saducheii – care Îl urmăreau tot timpul pe Iisus pentru a pune mâna pe El – L-au prins și L-au condamnat la moarte!

– Și toți acei oameni răi au fost oare pedepsiți?, întrebă băiețelul neliniștit, cu fețișoara îmbujorată și cu ochișorii plini de lacrimi... Eu, dacă aș fi trăit în vremea aceea, i-aș fi pironit în cuie de copaci pe toți cei care L-au făcut atâta rău lui Hristos! exclamă copilul, strângându-și pumnișorii.

– De ce?, îl contrazise mama. Făcând așa, ai fi procedat foarte urât și nepotrivit! Niciodată să nu răsplătești răul cu rău! Însuși Domnul nostru Iisus Hristos ne-a învățat acest lucru! Chiar și atunci când a fost răstignit, deși suferea dureri cumplite, înainte să moară Mântuitorul S-a rugat pentru toți: atât pentru cei răi, care Îl pironiseră pe cruce, cât și pentru cei buni, care Îl plângeau. El S-a rugat astfel dintr-o dragoste adâncă pentru noi, oamenii zidiți și creați după chipul Său. După trei zile, Mântuitorul nostru a înviat din morți, promițând că nu ne va mai lăsa niciodată singuri pe noi, cei care am suferit atât de mult împreună cu El, pentru Patimile Sale... Iar acum, toți creș-

tinii, oricând și oriunde ne-am afla, ne putem ruga Lui, implorându-L să ne ajute să fim și să devenim mai buni.

După ce mămica lui termină istorioara, băiețelul rămase încă mult timp tăcut, privind îndelung la Mântuitorul Cel răstignit pe crucea de pe perete, la capul Său plecat, la fața Sa plină de suferință și la gura ușor întredeschisă ce părea să rostească rugăciuni pentru întreaga omenire...

– Mămico! spuse într-un sfârșit băiețelul. Eu voi fi cu orice preț bun, eu îi voi iubi cu orice preț pe toți: și buni, și răi!

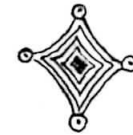
– Da, îi răspunse mămica lui. Să fii doar bun și să-i iubești pe toți oamenii din jurul tău!

Și, privind în ochisorii feciorașului ei, îi dădu la o parte buclele aurii de pe frunte și îi sărută creștetul micuț, atât de gingaș și nevino-vat încă. „Cine știe? – gândi mămica în sinea ei. Poate Domnul nostru Iisus Hristos sălășlu-iește deja în inimioara ta, cu toată dragostea Sa, descoperindu-ți cum să-i iubești pe toți: buni și răi, blânzi și duri...” Apoi își întoarse ochii ei mari și rugători spre crucea de pe pe-rete, parcă implorându-L ceva pe Mântuitorul în inima sa.

În cameră era liniștite și cald, iar candela continua să ardă la picioarele Mântuitorului răstignit pe Cruce.

„Este atât de bine și plăcut să șezi pe cana-pea, alături de mămica ta!”, se gândi copilașul și se cuibări mai bine în brațele ei.

Ploaia încă bătea în geam, iar afară era la fel de frig, umed și întuneric...

Aniversarea

Pentru Marinka, cea mai minunată zi din viața ei era ziua de naștere. Fetița era încântată când se afla în centrul atenției, când musafirii îi dăruiau cadouri și îi cântau „La Mulți Ani!”. Tocmai de aceea, micuța aștepta cu nerăbdare ziua de sâmbătă, pentru a se simți cel mai important om al zilei, chiar de dimineață!

Mămica sa îi promisese că îi va dăruii o păpușă frumoasă de porțelan, îmbrăcată într-o rochie minunată de gală. Păpușa avea și pantofiori, o coafură elegantă și o gentuță. Toate erau atât de frumoase, încât o făceau să pară o doamnă de viță nobilă. Marinka visa de mult timp la acea păpușă drăgălașă, imaginându-și cum o va așeza pe raft în camera ei și cum toți musafirii o vor admira.

Deodată, vocea severă a învățătoarei o trezi pe Marinka din gândurile sale. Fetița uitase de mult că se afla la școală, în timpul orei, și că avea de rezolvat niște exerciții.

– Ce-i cu tine, dormi? Ia treci la tablă! spuse învățătoarea cu autoritate.

Marinka ieși în fața clasei, însă nu știa deloc cum să rezolve exercițiul de pe tablă.

– Ei, vezi dacă nu ești atentă? Pentru neatenție primești nota patru!

Cuvintele învățătoarei sunară ca o sentință gravă în urechile fetei! „Vai de mine, ce mă fac? – se gândi Marinka. Acum nu voi mai primi nici o păpușă!”

În acea zi, drumul de întoarcere i se păru cumplit de lung și de posomorât. Ajungând acasă, Marinka nu-și găsea locul. Nu-și mai dorea nimic: nici să mănânce, nici să se joace, nici să se uite la desene animate. Se așeză la masă, își deschise carnetul și privi lung la urâcioasa notă de patru, scrisă cu roșu aprins. „Ei, de ce, de ce astăzi învățătoarea m-a scos chiar pe mine la tablă? Și tocmai acum, înainte de ziua mea de naștere? Doar din cauza unui exercițiu greșit mi-a pus nota patru”, cugeta Marinka în sine. Îi dădură lacrimile.

Și, dintr-odată – nici ea nu mai știa cum i se întâmplase acest lucru – se ridică în picioare, rupse dintr-o suflare foaia din carnet, o moto-

toli și o aruncă pe geam, afară. O spaimă neînțeleasă îi făcu inima să bată repede, repede. „Ce se va întâmpla acum? – se gândi micuța îngrozită și încercă să se liniștească singură. Nu-i nimic, voi completa frumos următoarea pagină din carnet și nimeni nu va observa nimic.” Așa și făcu, însă spaima neînțeleasă din sufletul ei încă zăbovea.

Spre seară, se întoarse și mama de la serviciu.

– Ce faci, micuța mea? o întrebă ea.

Marinkăi i se păru că mămica avea o privire neobișnuită și mai atentă decât în alte zile. Fetița își plecă ochisorii și spuse scurt:

– Sunt bine.

În acea seară, mama avea o mulțime de treburi de făcut și Marinka se duse ușurată la culcare. Însă toată noaptea a avut parte de un somn neliniștit. Trezindu-se dimineața, primul ei gând a fost: „Dar dacă învățătoarea va observa ce-am făcut?” Acum fetița nu mai dorea deloc să se ducă la școală.

Ajungând în clasă, micuța nu era în stare să facă nimic. Își simțea sufletul foarte apăsător și neliniștit, iar orele treceau cumplit de greu.

Întorcându-se acasă, fetița observă că nu mai voia nici să-și amintească de ziua ei de naștere. Mămica sa încerca să-i vorbească, însă micuța își pleca ochisorii și-i răspundea sec.

Sosi și ziua de vineri. Acasă, pregătirile pentru aniversarea ei erau în toi. Toată casa era